

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/96/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121203428
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3121203428.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Mareka Anovčina v právnej veci žalobcov: 1/ A. B. C. D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, G., 2/ H. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, G., obaja právne zastúpení: JUDr. Mário Buksa, právne služby, s.r.o., so sídlom Moyzesova 5, Martin, proti žalovanému: B. I. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, G., právne zastúpený: Lichner Legal s s.r.o., so sídlom Legionárska 7451/4, Trenčín, o žalobe na ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 26.05.2022, č.k. 15C/16/2021-218, taktó

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovaný **m á** proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Na vec aplikoval ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, § 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku, § 51 ods. 1 až 4 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 27.05.2021 v znení zmeny žaloby pripustenej uznesením č.k. 15C/16/2021-99 zo dňa 01.12.2021 sa žalobcovia 1/ a 2/ voči žalovanému domáhali: 1. aby sa nepribližoval k žalobcom 1/ a 2/ na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov s tým, že pokiaľ by boli žalobcovia 1/ a 2/ a žalovaný spoločne predvolaní na procesné úkony súdu v priestoroch budovy súdu alebo akékoľvek iné procesné úkony orgánov činných v trestnom konaní alebo iných orgánov verejnej moci v priestoroch nimi určených, na dobu vykonávania jednotlivých procesných úkonov sa nariadený zákaz nevzťahuje, 2. aby sa písomne ospravedlnil žalobcom nasledovne: "Ospravedlňujem sa pánovi A. B. C. D., E. a pani H. D. za to, že som koncom leta r. 2019 slovné a fyzicky napadol pani H. D., že som dňa 06.07.2020 slovné a fyzicky napadol A. B. C. D., E. a slovné napadol pani H. D., že som dňa 21.09.2020 fyzicky napadol A. B. C. D., E. a že som dňa 15.01.2021 okolo 16.00 hod porušil povinnosť, ktorá mi bola uložená vykonateľným rozhodnutím súdu- uznesením Okresného súdu Trenčín sp.zn. 21C/29/2020-42 zo dňa 04.12.2020 tým, že som sa bezdôvodne a úmyselne priblížil k pani H. D. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov." 3. aby žalobcom zaplatil náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000,- eur. Uviedli, že Okresný súd Trenčín uznesením sp. zn.: 21C/29/2020-42 204.12.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 27Co/3/2021-78 zo dňa 28.01.2021 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému, aby sa nepribližoval k žalobcom na vzdialenosť kratšiu ako 5 metrov do právoplatného skončenia konania vo veci samej s výnimkou vykonania spoločných procesných úkonov v súdnych konaniach alebo v iných konaniach pred orgánom verejnej moci na dobu vykonania týchto úkonov. Tiež boli odkázaní na podanie žaloby vo veci samej. Žalobcovia s deťmi bývajú v byte v bytovom dome na ul. Rybárska v Trenčíne a žalovaný v inom byte v bytovom dome v bezprostrednom susedstve na tej istej ulici. Žalobcovia opísali viacero incidentov, na základe ktorých podali žalobu. Dňa 06.07.2020 (správne má byť 05.07.2020- viď aj priestupkové rozhodnutia) žalobkyňa

2/ poprosila žalobcu 1/, či by zatkol klinček na obraz odcestovanej kamarátke Aminah Sunande v byte v susednom dome. Žalobca 1/ vzal kladivo a klince a išiel do predmetného bytu. Po príchode do bytu žalobca 1/ 3- krát buchol kladivom. Zistil, že klinček sa nedá pribiť a potreboval by vŕtačku. Následne začal žalovaný búchať na dvere a keď žalobca 1/ otvoril dvere, žalovaný mu začal verbálne, vulgárne nadávať s tým, že deti spia a aby s búchaním prestal. Bolo pritom asi len 19.00 hod. Žalobca 1/ sa ho opýtal, čo si to dovoľuje, že nie je ešte 22.00 hod a dá sa to povedať aj slušne, na čo žalovaný na neho fyzicky zaútočil, keď ho 2x silno sotil. Aj manželka žalovaného mala na adresu žalobcov vulgárne prejavy. Aby žalobca 1/ predišiel ďalšiemu napadnutiu, zavrel dvere, na ktoré žalovaný stále búchal. Keď to situácia dovolila, byt žalobcovia opustili a podali oznámenie o priestupku. Po tomto incidente sa žalobca 1/ od žalobkyne 2/ dozvedel, že už v lete roku 2019 žalovaný zaútočil na žalobkyňu 2/v tom istom vchode pred bytom kamarátky a na otázku, čo si to dovoľuje, jej vtedy žalovaný odpovedal: "a kto mi to dokáže". Žalobkyňa 2/ ale žalobcovi 1/ o tomto skôr nepovedala, pretože ho nechcela zaťažovať. Vo veci incidentu s kladivom bol žalovaný rozhodnutím Okresného úradu Trenčín, odborom všeobecnej vnútornej správy zo dňa 11.09.2020 uznaný vinným a bola mu uložená sankcia - pokarhanie. Žalovaný sa k skutku priznal a oľutoval ho. Žalovaný však 21.09.2020 opätovne žalobcu 1/ napadol, keď sa asi o 18.00 hod vracal z práce, zaparkoval auto pred garážou a prechádzal okolo domu, kde býva žalovaný. Žalovaný vtedy venčil psa a keď odomykal dvere vchodu, kde býva, spozoroval žalobcu 1/. Zmenil smer, nevošiel do vchodu, ale otočil sa a pokračoval v chôdzi oproti žalobcovi 1/ a keď prechádzali oproti sebe, žalovaný napadol žalobcu 1/ úderom lakťa do brucha. Potom žalobca 1/ odsotil žalovaného s tým, že čo si to stále dovoľuje. Žalobca 1/ mal v mieste úderu bolesti, a preto vyhľadal lekára so záverom - pomliaždeniny v brušnej dutine. Aj v tejto veci oznámil útok žalobca 1/ ako priestupok. K tomuto skutku sa žalovaný nepriznal a keďže nebolo iných dôkazov, ako len výpoveď žalobcu 1/, vec bola rozhodnutím zo dňa 06.11.2020 odložená. Ďalej žalovaný porušil povinnosť uloženú mu vykonateľným neodkladným opatrením, keď 15.01.2021 asi o 16.00 hod sa bezdôvodne a v rozpore s neodkladným opatrením priblížil k žalobkyňi 2/ na cca 2 metre, neslušne s ňou komunikoval a následne, keď odchádzala, sa k nej priblížil a bez slova šiel vedľa nej až do vchodu. Trestné oznámenie žalobcov bolo odmietnuté. Na základe opísaných incidentov majú žalobcovia obavu o svoje zdravie a život, k napadnutiam došlo opakovane. Žalobcovia vedú usporiadaný život, žalobca 1/ je riaditeľom vývoja a výskumu v úspešnej korporátnej firme a je docentom na STU v Bratislave. K útokom žalovaného došlo podľa žalobcov cielene a úmyselne, a preto majú obavu, že jeho agresívne konanie voči nim sa bude opakovať. Žalobcovia žiadajú o ochranu osobnej, telesnej a duševnej integrity, pričom majú za to, že je namieste aj náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá je jednak satisfakciou za už spôsobené ujmy a tiež preventívnym nástrojom, aby si žalovaný uvedomil následky svojho konania a upustil od neho.

2. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 21C/29/2020-42 zo dňa 04.12.2020 súd žalovanému nariadil neodkladným opatrením zákaz približovať sa k žalobcom 1/ a 2/ na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov až do právoplatného skončenia konania vo veci samej s tým, že ak by boli všetci spoločne predvolaní na procesné úkony súdu, orgánov činných v trestnom konaní alebo iných orgánov verejnej moci v priestoroch nimi určených, na dobu vykonávania týchto procesných úkonov sa zákaz nevzťahuje. Žalobcom bola uložená povinnosť podať do 30 dní od právoplatnosti uznesenia žalobu vo veci samej o ochranu osobnosti proti žalovanému. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/3/2021-78 zo dňa 28.01.2021. Uznesenie nadobudlo vykonateľnosť dňa 07.12.2021 a právoplatnosť dňa 15.02.2021. Žalobcovia podali žalobu vo veci samej o ochranu (na tom istom skutkovom základe ako žalobu v tejto veci samej) prvýkrát dňa 10.03.2021. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 15C/7/2021. Konanie však bolo pre nezaplatenie súdneho poplatku za žalobu zastavené uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 15C/7/2021-68 zo dňa 22.04.2021, právoplatným dňa 19.05.2021. Následne uznesením č. k. 15C/7/2021-70 zo dňa 24.05.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07.10.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/59/2021-82 zo dňa 24.08.2021, bolo neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 21C/29/2020-42 zo dňa 04.12.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/3/2021-78 zo dňa 28.01.2021 zrušené s poukazom na § 336 ods. 4 CSP v spojení s § 335 ods. 1 CSP (pretože konanie vo veci samej bolo zastavené). Žalobcovia dňa 27.05.2021 podali opakovanú tú istú žalobu vo veci samej, o ktorej sa koná v tomto spore.

3. V konaní nebolo sporné, že žalobcovia 1/ a 2/ ako manželia a žalovaný žijú v bezprostrednom susedstve v bytových domoch na ul. F. v Trenčíne. Z predložených pracovných posudkov a hodnotení osoby žalobcu 1/ nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by zakladali predpoklad, či podozrenie, že žalobca 1/ je v práci považovaný za konfliktného človeka. Posudky hodnotia pozitívne jeho pracovné

výsledky a pracovnú morálku. Z lustrácie evidencie priestupkov žalobca 1/ má evidované priestupky len na úseku dopravy, žalobkyňa 2/ nemá evidované žiadne priestupky, žalovaný rovnako len priestupky na úseku dopravy (a priestupku voči žalobcovi 1/ z 05.07.2020 - o tom neskôr, nakoľko v obnovenom priestupkovom konaní, nebol žalovaný uznaný vinným z tohto priestupku). Strany sporu tiež nemajú vedené záznamy v registri trestov. Žiadne negatívne záznamy týkajúce sa strán sporu nevyplývali ani zo správy o povesti vyhotovenej Mestom Trenčín dňa 11.02.2022.

4. Rozhodnutím - rozkazom Okresného úradu Trenčín, odborom všeobecnej vnútornej správy č. OU-TN-OVVS2-2020/027522-002, PK 578/2020 zo dňa 11.09.2020 bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mal dopustiť hrubým správaním tak, že dňa 05.07.2020 na adrese G., F. XXXX/XX dvakrát sotil žalobcu 1/ z dôvodu, že v byte, vedľa ktorého bývajú na uvedenej adrese, búchal kladivom, za čo mu bola uložená sankcia - pokarhanie. Proti uvedenému rozhodnutiu bol podaný protest prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 02.12.2021. Protestu prokurátora bolo vyhovené rozhodnutím Okresného úradu Trenčín, odborom všeobecnej vnútornej správy č. OU-TN-OVVS2-2021/036514-007 zo dňa 21.12.2021 tak, že rozhodnutie bolo zrušené. V tejto priestupkovej veci bolo vydané opakované rozhodnutie zo dňa 25.03.2022, ktorým bolo priestupkové konanie žalovaného, podľa ktorého mal dňa 05.07.2020 asi o 20.30 hod. na adrese G., F. XXXX/XX dvakrát sotiť rukami žalobcu 1/ a vulgárne mu nadávať, že je "kokot jeden vyjebaný", zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané. V odôvodnení sa uvádza, že žalovaný sa priznal, že dvakrát sotil žalobcu 1/, nakoľko tento držal v ruke kladivo a cítil sa byť ohrozený a ohrozenie pociťoval aj voči svojej manželke a preto zo sebaobrany a obrany manželky dvakrát žalobcu 1/ sotil. Poprel však akékoľvek vulgarizmy. Správny orgán po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný síce dvakrát sotil žalobcu 1/, ale s úmyslom sebaobrany a nie s úmyslom fyzicky žalobcovi 1/ ublížiť a nepodarilo sa preukázať, že by mu vulgárne nadával. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.04.2022. Žalobcovia podali dňa 16.05.2022 podnet na preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia, ktorý nebol ku dňu rozhodnutia súdu vybavený.

5. Čo sa týka incidentu - útoku žalovaného na žalobcu zo dňa 21.09.2020, kedy mal byť žalobca 1/ napadnutý úderom do brucha, vo veci bolo žalobcom 1/ dňa 21.09.2020 podané oznámenie. Vec bola podľa správy o výsledku objasňovania priestupku predložená Okresnému úradu Trenčín, odboru všeobecnej vnútornej správy. Priestupkové konanie sa viedlo pod č. PK 696/2020 a toto bolo dňa 06.11.2020 odložené. Z lekárskej správy vyhotovenej dňa 25.09.2020 MUDr. Soňou Sázelovou vyplynulo, že žalobca 1/ utrpel zranenie ľavej časti brucha (zranenie pacientom uvádzané ako dôsledok napadnutia susedom). Vo veci tvrdeného porušenia zákazu priblíženia žalovaným dňa 15.01.2021 bolo podané trestné oznámenie žalobcom 1/. Uznesením ČVS: ORP:48/TN-TN-2021 zo dňa 11.02.2021 bola vec prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia odmietnutá, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažnosť žalobcov proti tomuto uzneseniu bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín sp. zn. 1Pn 142/21/3309-5 zo dňa 13.03.2021 zamietnutá, nakoľko nebola dôvodná. Predložené boli vyhlásenia p. J. J. a pani K. J., ktorými potvrdzovali, že boli obťažovaní žalovaným.

6. Z výsluchu svedkyne L. M. súd prvej inštancie zistil, že sa bola bobovať s manželom a s dcérou, bola tam aj žalobkyňa 2/ a jej dve deti. Išli po hrádzi, potom zišli dole briežkom. Deti boli pri bunkri, manžel stál na chodníku, ona bola ďalej, rozprávali sa so žalobkyňou 2/. Potom prišiel nejaký pán, pýtal sa, že prečo deti ničia ten bunker, že oni ho stavali celý deň. Ona sa otočila, stál tam nejaký pán, ale ten bol ďaleko. Ospravedlnila sa a spýtala sa, či ho majú aj opraviť a on povedal, že netreba. Potom ju žalobkyňa zavolala na čaj, ale nešla a šla domov po hrádzi, nevie, čo sa potom dialo. Stalo sa to asi o 16.00 hod. , bolo ešte vidno. S manželom sa po tom incidente vrátili na miesto a spravili si fotodokumentáciu, premerali to laserom. Žalovaný podľa nej stál ďaleko, viac ako 5m. Žalobkyňa jej volala, hneď po tom incidente, keď išli domov, že čo to bolo, svedkyňa jej povedala, že veď o nič nešlo. Aj večer si volali a žalobkyňa jej povedala, že ten pán sa k nim nemôže približovať. Povedala, že to nechce riešiť, ale že manžel chce ísť na políciu, na čo svedkyňa jej povedala, že ona na to nevidí dôvod, lebo podľa nej o nič nešlo. Aj po jej výpovedi na polícii jej volal žalobca 1/ a ona mu zopakovala to, čo hovorila od začiatku, že žalovaný bol od nich podľa nej ďaleko, viac ako 5 metrov, asi 9 metrov. Potom spolu ešte volali, pýtala sa žalobkyne 2/, či to oznámenie nechce stiahnuť, ale ona povedala, že to budú riešiť súdom. Po výpovedi sa prestali so žalobcami stretávať a žalobkyňa ju prestala zdravieť. Odmietli návrh žalobkyne 2/, aby si šli spoločne premerať vzdialenosti, nevidela na to dôvod. Žalobkyňa 2/ aj povedala, že nechcú, aby ich zatiahli do niečoho, čo nesúvisí s touto udalosťou. Pri tom incidente bola svedkyňa, jej manžel,

žalobkyňa 2/ a žalovaný. Nemala pocit, že by sa žalovaný so žalobkyňou 2/ vtedy poznali. Žalovaný nekričal, nepoužíval ani hrubšie výrazy. Zdá sa jej, že aj ona aj žalobkyňa 2/ mali vtedy rúška. Svedok J. J., sused žalovaného a priateľ žalobcov opisoval svoje negatívne skúsenosti so žalovaným, rôzne situácie, pri ktorých jemu a jeho manželke K. žalovaný znepríjemňoval život - sťažnosti žalovaného na stavbu plotu v predzáhradke bytu svedka, sledovanie pri vyhadzovaní odpadu, sťažnosti na búchajúce vchodové dvere. Uviedol, že žalovaný ho veľmi traumatizoval. V byte sa kvôli nemu s manželkou museli potichu rozprávať, potichu sledovať televíziu, obmedzovať sa. Naopak, žalovaný so svojou rodinou sú hluční a robia si, čo chcú. Svedok si myslí, že žalobca 1/ to schytil za neho, ale aj on sa bojí, že by ho mohol žalovaný jedného dňa udrieť. Z bytu na F. N. svedok s manželkou odišli kvôli žalovanému. Nevedel, či žalovaný tušil, že v jeho byte zatĺkal kliniec žalobca 1/, ale stačilo jedno búchanie a už bol útok. V podstate to ani nie je problém žalobcu 1/, ale svedka. Opísal, že aj jeho manželka mala so žalovaným problém, sťažoval sa na hluk, kontroloval, ako vyhadzuje odpad a iné, ktoré si už nepamätal. Iba od manželky počul, no nebol svedkom toho, že na žalobkyňu 2/ mal žalovaný zaútočiť, ale podrobnosti nevie. Iba, že ju žalovaný mal zastaviť na ulici a brániť jej v pohybe a že žalobkyňu 2/ strčil do dverí. Bývali s manželkou v byte vedľa žalovaného a po viac ako roku bývania a opisovaných problémov sa rozhodol presťahovať sa do Bratislavy. V byte vedľa žalovaného nevykonávali žiadnu podnikateľskú činnosť, len realizovali malé individuálne cvičenia, jógu a pod s rodinou. Žiadne transcendentálne aktivity v byte neprevádzkovali. Svedok nebol priamym svedkom žiadneho incidentu medzi žalobcami a žalovaným. Žalovaný mal záujem o jeden z bytov, ktorý na ul. F. vlastnil svedok, ale len to spomenul medzi rečou, pre prípad, že by niekedy tento byt chceli predať. Inak o kúpe nejednali.

7. Súd prvej inštancie posudzoval jednotlivé uplatnené nároky a po vykonanom dokazovaní uviedol, že v zmysle ust. § 217 ods. 1 CSP je pre súd rozhodný deň vyhlásenia rozsudku. Je potrebné preukázať, že v čase vyhlásenia rozsudku dochádza konaním žalovaného k neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcov. Aj v prípade, že nedochádza v čase vyhlásenia rozsudku konaním žalovaného k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov, je možné žalobe vyhovieť, avšak jedine za predpokladu, že je preukázané, že reálne hrozí takýto neoprávnený zásah, či jeho opakovanie. Žalobcovia opísali niekoľko stretov so žalovaným, ktoré mali predstavovať neoprávnený zásah do ich osobnostných práv, konkrétne do telesnej a duševnej integrity a ktoré tvorili základ podanej žaloby. Čo sa týka prvého opísaného fyzického útoku žalovaného na žalobkyňu 2/ z leta 2019, súd konštatuje, že sa žalobcom nepodarilo preukázať, že by k nemu došlo tak, ako ho opisujú. Žalobkyňa 2/ uvádzala, že žalovaný ju mal vo vchode bytového domu bezdôvodne sotiť a povedať jej, že "kto mi to dokáže". Žalovaný výslovne poprel, že by niekedy k takémuto stretu so žalobkyňou 2/ vôbec došlo, označil to za klamstvo. Žalobcovia sami v spore uvádzali, že tento útok nevedia preukázať, pretože nik iný okrem žalobkyne 2/ a žalovaného sa ho nezúčastnil, ale trvali na tom, že sa stal, hoci je založený len na tvrdení žalobkyne 2/. Ani svedkovia, ktorých súd vypočul, sa k tomuto incidentu nevyjadrovali (primárne neboli ani predvolávaní za účelom preukázania tohto tvrdeného incidentu), pretože neboli jeho svedkami a ak aj svedok p. J. spomínal nejaký atak na žalobkyňu 2/, vedel to len z počutia a primárnym zdrojom tejto informácie bola žalobkyňa 2/. Iné dôkazy v tomto smere za účelom preukázania tohto zásahu produkované neboli. Súd preto vyhodnotiac vykonané dokazovanie konštatuje, že tento tvrdený neoprávnený zásah sa v spore preukázať nepodarilo, a preto ani nemôže tvoriť základ pre uplatnené nároky z titulu ochrany osobnostných práv. Žiada sa dodať, že žalobkyňa 2/ sama priznala, že o tomto incidente povedala manželovi - žalobcovi 1/ asi až po roku, po tom, ako sa mal udiť stret strán sporu pri pribíjaní klinca, dovtedy uvedené vôbec neriešila, čo samo osebe tiež neevokuje záver, že by tento stret so žalovaným (ak by sa aj stal tak, ako tvrdí), vzbudzoval u žalobkyne 2/ strach, obavy z osoby žalovaného, ktoré opisuje v tomto spore ako svoju ujmu a že by ho od počiatku sama vnímala ako zásah do svojich osobnostných práv.

8. Žalobcovia ako neoprávnený zásah opísali incident z 05.07.2020, kedy po pribíjaní klinca v byte susediacom s bytom žalovaného, žalovaný žalobcu 1/ mal 2 x sotiť do hrude a vulgárne mu nadávať (konkrétne opísané v skutkovej vete právoplatného rozhodnutia zo dňa 25.03.2022). Pôvodne bol žalovaný rozhodnutím zo dňa 11.09.2020 uznaný vinným zo spáchania priestupku (v opise skutkovej vety ktorého bolo, na rozdiel od konečného právoplatného rozhodnutia, iba 2 x sotenie žalobcu 1/, nie však vulgárne nadávanie). Toto rozhodnutie však bolo počas sporu zrušené na základe protestu prokurátora, priestupková vec preto bola prejednávaná opakovane a v opakovane vydanom rozhodnutí zo dňa 25.03.2022, právoplatnom dňa 12.04.2022, bola táto vec zastavená, pretože žalovanému ako obvinenému z priestupku, nebolo spáchanie skutku dokázané. Súd vychádzajúc z tohto právoplatného rozhodnutia konštatuje, že žalovaný žiaden priestupok vo vzťahu k žalobcom nespáchal. Zásah na to,

aby bol neoprávneným, však nemusí mať intenzitu priestupku či trestného činu, ale musí byť objektívne v rozpore s právom, pričom neoprávnenosť zásahu preukazujú žalobcovia. Z výsluchov strán sporu a aj z obsahu právoplatného rozhodnutia zo dňa 25.03.2022 vyplýva, že žalovaný skutočne po nezhodách ohľadom búchania kladivom v byte zo strany žalobcu 1/, odsotil 2 x žalobcu 1/, ktorý držal v ruke kladivo. To, že žalovaný žalobcu 1/ odsotil napokon žalovaný v pôvodnom priestupkovom konaní priznal, rovnako to priznal aj v tomto spore, aj vo svojej výpovedi v obnovenom priestupkovom konaní (v zmysle odôvodnenia rozhodnutia). To, že by mu vulgárne nadával, žalovaný výslovne poprel, a žiaden dôkaz, či už v tomto alebo v priestupkovom konaní, vulgárne prejavy žalovaného na adresu žalobcov nepreukázal a ani v pôvodnom priestupkovom rozhodnutí (vychádzajúc z obsahu rozhodnutia o vyhovení protestu prokurátora) nebolo súčasťou opisu spáchaného priestupku, ku ktorému by sa žalovaný priznal, vulgárne nadávanie. Vulgárne prejavy žalovaného v tejto súvislosti tak preukázaná neboli, neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov v tomto smere zistený nebol. Nesporné teda bolo len to, že žalovaný odsotil žalobcu 1/ a nesporné tiež bolo, v okamihu odsotenia stáli žalobca 1/ a žalovaný v blízkosti a že žalobca 1/ mal v tom okamihu ruke kladivko. Treba preto posúdiť, či tento incident je alebo nie je neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobcu 1/, resp. oboch žalobcov. Žalovaný opakovane od počiatku zdôrazňoval, že odsotil žalobcu 1/ nie preto, že by mu chcel ublížiť, ale preto, že sa obával žalobcu 1/, ktorý mal v ruke kladivo a k tomuto záveru dospel aj správny orgán v priestupkovej veci, ktorý konštatoval, že odsotenie realizoval žalovaný s úmyslom sebaobrany a nie v úmysle žalobcovi 1/ fyzicky ublížiť. Žalobca 1/ sám uviedol vo svojej výpovedi v tomto konaní, že v ruke mal kladivko a žalovaný 1/ ho opakovane vyzýval, aby kladivo odložil, čo tiež nasvedčuje skôr tomu, že žalovaný mal z kladiva a prípadného zranenia ním obavu. Súd preto musel vyhodnotiť, či sa vôbec za takto zistenej situácie jedná v prípade odsotenia žalobcu 1/ o neoprávnený zásah. I keď zákon nedefinuje pojem zásah a ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté osobnostné práva, je ním bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi je predovšetkým neoprávnenosť zásahu, avšak neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza. Priestupkový orgán uzavrel, že žalovaný konal - odsotil od seba žalobcu 1/ držiaceho v ruke kladivo, v sebaobrane. Uvedenému záveru nasvedčujú aj zistenia v tomto spore, kedy žalovaný odsotil žalobcu 1/ držiaceho v ruke kladivo v rámci výmeny názorov ohľadom hluku z búchania kladivom, ktorý stál v jeho blízkosti, a to po tom, čo ho žalovaný vyzval, aby kladivo odložil, keďže mal s kladivom žalobca 1/ mávať. Odsotenie bolo realizované v úmysle zabránenia možného hroziaceho zranenia kladivom, z ktorého mal žalovaný strach, a to jednak vo vzťahu k svojej osobe, a jednak vo vzťahu k svojej manželke pri ňom tiež stojacej. Intenzita odsotenia sa nejaví byť neprimeranou, keďže pri ňom nedošlo k pádu, zraneniu ani nijakej inej fyzickej ujme žalobcu 1/ či žalobkyne 2/ (voči nej odstrčenie nebolo ani mierené), ani k poškodeniu majetku, toto tvrdené ani preukázané nebolo. Za takejto situácie sa súdu javí, že uvedené postrčenie žalobcu 1/ žalovaným preto nevykazuje známky protiprávneho zásahu do jeho osobnostných práv. Súd preto konštatuje, že v danom prípade sa nejedná o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov, a preto ani na podklade tohto incidentu nie je možné vyhovieť žalobcom čo do uplatnených nárokov z porušenia ich osobnostných práv. Pre úplnosť súd uvádza, že rozhodnutie o zastavení priestupkového konania na základe rozhodnutia zo dňa 25.03.2022 je v čase vyhlásenia rozsudku právoplatné, nebolo zrušené a na tejto okolnosti nemení nič ani podanie podnetu žalobcami na preskúmanie zákonnosti tohto právoplatného rozhodnutia, a preto súd z tohto právoplatného rozhodnutia pri dokazovaní vychádzal. Súd si dovoľí poznamenať, že aj keby bol žalovaný uznaný vinným z priestupku, ktorý by mal základ v konaní zo dňa 05.07.2020 tak, ako ho žalobcovia opisovali, resp. aj keby v tomto spore súd konštatoval, že odsotenie žalobcu 1/ žalovaným pri strete zo dňa 05.07.2020 bolo neoprávneným zásahom do osobnostných práv- integrity žalobcov, je súd toho názoru, že bez toho, aby bolo preukázané, že by ataky žalovaného voči žalobcom boli opakované, úmyselné s cieľom ublížiť žalobcom, takýto jednorazový incident, navyše v zjavne vyhrotenej situácii pri vzájomnej výmene názorov, nemôže byť dôvodom pre uloženie trvalého zákazu priblíženia, ktorého sa primárne žalobcovia domáhali. To všetko o to viac, ako bude ďalej uvedené, že neskoršie tvrdené dva incidenty tak, ako ich žalobcovia opisujú, neboli preukázané ani v tomto spore, ani v žalobcami iniciovaných trestných a priestupkových konaniach, a keď ani v tomto spore nevyplývalo, že by žalovaný prípadne aj inokedy, neskôr počas tohto konania či v čase vyhlásenia rozsudku žalobcov úmyselne vyhľadával, verbálne alebo fyzicky atakoval, čo by mohlo objektívne naznačovať, že hrozí obava z opakovania nežiaducich stretov strán sporu v budúcnosti, ktorým by bolo treba zabrániť. Rovnako by sa v prípade, že by tento jediný zásah (odsotenie) bol považovaný za neoprávnený zásah (keďže existencia ostatných zásahov preukázaná nebola), podľa názoru súdu by nemohla obstať náhrada

nemajetkovej ujmy, nakoľko jej priznanie predpokladá značnú mieru zásahu do osobnostných práv, čo vzhľadom na povahu, charakter, závažnosť konania žalovaného a celkovú situáciu, za ktorej k odsoteniu žalobcu 1/ došlo (jednorazové konanie, sotenie bez následkov, proti osobe, ktorá má v ruke kladivo, nie na verejnosti a nepreukázaný úmysel žalovaného žalobcov zraniť a ublížiť im), nebolo splnené. Ak sa žalobcovia domáhali ospravedlnenia za tento útok zo dňa 05.07.2020, ktorý mal zahŕňať fyzické napadnutie (rozumej odstrčenie) žalobcu 1/ a jeho verbálne napadnutie, ako už bolo uvedené, verbálne prejavy vo vzťahu k nemu ani neboli preukázané ani v tomto ani v priestupkovom konaní, a teda za ne ani nie je možné ospravedlnenie poskytnúť. Ospravedlnenie zahŕňalo tiež slovné napadnutie žalobkyne 2/ pri tomto incidente, avšak treba dodať, že ani nebolo žalobcami opisované, ako konkrétne sa mal žalovaný voči žalobkyňi 2/ verbálne ohradiť, akými prejavmi ju mal zahrnúť a aké vulgarity jej mal adresovať, pretože ak sa mu kládlo za vinu vulgárne vyjadrovanie, tak len voči žalobcovi 1/, čiže čo do tohto incidentu by ospravedlnenie voči žalobkyňi 2/ nemohlo obstať vôbec. Konanie žalovaného smerovalo v tomto prípade, ako bolo zistené, iba voči žalobcovi 1/ (odsotenie), a preto toto napokon ani nijako nesmerovalo voči žalobkyňi 2/ a proti jej telesnej integrite, ktorá týmto nebola porušená. Nakoľko však konanie žalovaného nebolo hodnotené ako neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov, nie je dôvodné ani ospravedlnenie za toto konanie, nech už bolo žalobcami formulované čo do tohto útoku v žalobnom návrhu akokoľvek. Inými slovami povedané, aj keby bolo predmetné odsotenie žalobcu 1/ hodnotené ako neoprávnený zásah do jeho integrity, na vyhovenie žalobe by uvedené nebolo možné považovať za dostatočne závažné konanie, pre ktoré by takú mieru ochrany, akú žalobcovia požadujú, bolo možné poskytnúť.

9. K ďalšiemu tvrdenému zásahu zo dňa 21.09.2020, kedy mal žalovaný žalobcu 1/ pri strete na ulici v podvečerných hodinách udrieť do brucha, súd prvej inštancie uzavrel, že tento incident žalovaný výslovne poprel, naopak uvádzal, že po tom, čo sa zrazili plecami, to žalobca 1/ jeho udrel päťou zozadu do zátylku. Žalobca 1/ uviedol, že po tom, čo ho žalovaný buchol do brucha, on ho zozadu sotil. Tvrdenia strán teda boli protichodné, žiadni svedkovia tohto incidentu neboli, resp. žiadne dôkazy, ktoré by priebeh tohto stretu zdokumentovali, neexistujú. Vo veci žalobca 1/ podal oznámenie, vec však bola postúpená na priestupkové konanie a následne dňa 06.11.2020 odložená, a preto ani výsledky šetrenia v iných súvisiacich konaniach nepreukázali, že by sa žalovaný dopustil tvrdeného protiprávneho konania smerujúceho voči žalobcovi 1/. Ani v tomto konaní neboli produkované zo strany žalobcov také dôkazy, ktoré by preukázali, že sa žalovaný dopustil tvrdeného neoprávneného zásahu. Z výpovedi žalobcu 1/ a žalovaného vyplynuli len vyššie uvedené protichodné tvrdenia. Ak žalobca 1/ predložil lekársku správu zachytávajúcu zranenie brucha zo dňa 25.09.2020, súvislosť zranenia žalobcu 1/ zadokumentovaného o 4 dni neskôr a uvedeného tvrdeného, ale nepreukázaného fyzického ataku žalovaného, nebola v tomto konaní zistená. Žalovaný tiež namietal, že by toto zranenie žalobcovi 1/ privodil on. Súdu preto neostávalo nič iné, ako aj vo vzťahu k tomuto tvrdenému zásahu konštatovať, že nebolo preukázané, že by sa tvrdeného neoprávneného zásahu do osobnostných práv voči žalobcovi 1/ žalovaný dopustil.

10. Napokon za neoprávnený zásah žalobcovia považovali to, že žalovaný sa v rozpore s vtedy už vykonateľným, aj keď ešte nie právoplatným neodkladným opatrením, dňa 15.01.2021 priblížil k žalobkyňi 2/ na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a neslušne s ňou komunikoval. V tejto veci bolo žalobcami podané trestné oznámenie, avšak vec bola uznesením vyšetrovateľa zo dňa 11.02.2021 právoplatným dňa 13.03.2021 odmietnutá (sťažnosť žalobcov proti tomuto uzneseniu prokurátor zamietol). Trestného činu sa teda žalovaný na tomto skutkovom základe voči žalobkyňi 2/ nedopustil. V tomto konaní však nebolo preukázané, že by sa vôbec bol žalovaný dňa 15.01.2021 dopustil voči žalobkyňi 2/ nejakého protiprávneho konania. V spore bola vypočutá svedkyňa M., ktorá zhodne tak, ako v trestnom konaní uviedla, že k stretnutiu so žalovaným síce v daný deň došlo, ale tento ani nijakým spôsobom nekomunikoval so žalobkyňou 2/ vulgárne a ani sa k nej nepriblížil na menej ako 5 metrov. Vnímala ho, že stál ďaleko, tvrdila, že to bolo cca 9 metrov, keď pozície zúčastnených osôb súdu aj graficky vyznačila a po incidente si mala s manželom vzdialenosti na mieste aj premerať. Tento stret vychádzajúc z výpovede svedkyne sa nevyznačoval ani hrubosťou či vulgárnosťou žalovaného, ani žiadnym fyzickým atakom, sama mala za to, že o nič nešlo. Ak žalobcovia namietali, že svedkyňa nevyviedla pravdu ani v trestnom konaní o tom, na akú vzdialenosť sa žalovaný k skupinke ľudí, kde stála aj žalobkyňa 2/ priblížil, súd uvádza, že zhodne vypovedala svedkyňa aj v tomto konaní, bola pritom poučená o následkoch nepravdivej výpovede, pričom z okolností tvrdených svedkyňou nevyplýva ani žiadna motivácia toho, prečo by nemala svedkyňa hovoriť pravdu, keď v konečnom dôsledku žalovaného ani nepoznala, len ho párkrát stretla náhodou v škôlke. Z ničoho nemožno vyvodit' zámer svedkyne žalobcov poškodiť a žalovanému pomôcť, navyše za stavu, keď bola kamarátkou žalobkyne

2/ a žalovaný bol pre ňu cudzím človekom. Rovnako tak nebola osvedčená ani pravdivosť tvrdení žalobcov, že došlo k ovplyvňovaniu svedka, keď nebola zistená žiadna komunikácia medzi žalovaným a svedkyňou, naopak, svedkyňa opisovala, ako pred a po svojej výpovedi komunikovala so žalobcami a ako sa títo zaujímalo o to, čo a ako vypovedala. Vo výpovedi svedkyne nie sú v podstatných okolnostiach, ktoré sa týkali opísania situácie zo dňa 15.01.2021 žiadne logické nezrovnalosti alebo nezmysly a táto ani nie je v rozpore s tým, ako svedkyňa situáciu opísala v trestnom konaní. Napokon, ani vyšetrovateľ nekonštatoval, že by svedkyňa klamala a z jej opisu pri hodnotení skutku vychádzal. V konaní nebolo teda žiadnym dôkazom preukázané, že by sa dňa 15.01.2021 žalovaný k žalobkyni priblížil na menej ako 5 metrov, že by k nej bol vulgárny a napokon ani to, že by ju mal nasledovať až do vchodu kráčajúc popri nej, keď túto situáciu svedkyňa neznamenala, pretože už na mieste nebola a žalovaný toto tvrdenie výslovne poprel. Okrem toho sa žiada dodať, že nebolo zistené úmyselné konanie žalovaného, ktorý by sa 15.01.2021 cielene chcel k žalobkyni 2/ priblížiť na akúkoľvek vzdialenosť. Žalobkyňa 2/ stála v skupinke dospelých ľudí s deťmi, ktorí boli oblečení v zimnom odevu, svedkyňa potvrdila, že aj s rúškami na tvárach, bolo 16. 00 hod (je všeobecne známou skutočnosťou, že 15.01.2021 slnko zapadalo cca o 16:15 hod - zdroj: <https://kalendar.aktuality.sk/slnko/rok/2021/>), a teda išlo o situáciu, ktorá objektívne sťažovala identifikáciu jednotlivých osôb stojacich v hlúčiku ľudí. Napokon javí sa nepravdepodobným, že by sa žalovaný chcel priblížiť úmyselne k žalobkyni 2/ s cieľom ju atakovať či už verbálne či fyzicky, alebo ju provokovať, keď súčasne prítomných bolo viac ľudí s deťmi, ktorí by boli svedkami takéhoto protiprávneho konania žalovaného a poľahky by mohli z protiprávneho konania žalovaného usvedčiť. Súd uvádza, že ani tento tvrdený incident nebol preukázaný tak, ako ho opísali žalobcovia, a preto súd uzavrel, že nebolo zistené, že by v tomto prípade došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov.

11. Súd teda uzatvára, že nebola preukázaná existencia neoprávnených zásahov žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobcov a súčasne nie je možné prijať záver o tom, že je tu obava, že reálne môžu nastať takéto zásahy zo strany žalovaného v budúcnosti. Ani žalobcovia neuvádzali, že by sa od 15.01.2021 (vo vzťahu k žalobkyni 2/), resp. od 21.09.2020 (vo vzťahu k žalobcovi 1/) mali akokoľvek so žalovaným nechceno stretnúť, netvrdili, že by ich žalovaný vyhľadával, atakoval verbálne či fyzicky, provokoval, vyhrážal sa im alebo inak im v súčasnosti až do vyhlásenia rozsudku strpčoval ich život. K takémuto konaniu nedochádza, a to napriek tomu, že od 07.10.2021 je právoplatne zrušené neodkladné opatrenie, ktoré zakazovalo žalovanému priblížiť sa k žalobcom na menej ako 5 metrov. Od tohto dátumu teda žalovanému prakticky nič nebráni v tom, žalobcov obťažovať, ak by tak chcel robiť, napriek tomu, k takýmto stretom nedochádza, čo tiež svedčí v prospech záveru, že niet hrozby, že žalovaný žalobcov osobitne vyhľadáva alebo že v budúcnosti by tak chcel na ujmu žalobcov činiť. Súd nezhliadol hrozbu takéhoto konania žalovaného ani do budúcnosti, a preto aj v kontexte vyššie uvedeného odôvodnenia zamietol žalobu v časti o uloženie zákazu priblíženia. Ani doterajší život žalovaného (nebol súdne trestaný, priestupky má len na úseku dopravy) nenasvedčuje tomu, že by bol agresívnej povahy a že by mal tendenciu sa správať násilne. Súdu nedá nedodať, že žalobcovia tým, že nezaplatili súdny poplatok za žalobu v konaní sp. zn. 15C/7/2021, čím spôsobili zastavenie v poradí prvého konania o ochranu osobnosti vo veci samej a tým aj súvisiace zrušenie neodkladného opatrenia, sami sa obrali o predbežnú ochranu, ktorú im súd (len na základe ich tvrdení v rovine osvedčovania a nie dokazovania) poskytol, a teda v konaní sp. zn. 15C/7/2021 riadne nepokračovali. To tiež nesvedčí tomu, že by situáciu vnímali ako naliehavú, že by konali obozretne s cieľom ochrany samých seba, pokiaľ tvrdia, že im osoba žalovaného naháňa veľké obavy, stresy a strach. Toto ich konanie tomu nie celkom nasvedčuje, naopak, závažnosť konania žalovaného a situácie ako takej to v očiach tretích osôb a aj súdu môže objektívne znižovať. Nakoľko nebola preukázaná existencia neoprávnených zásahov, súd žalobu zamietol aj v časti požiadavky písomného ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre úplnosť súd uvádza, že čo sa týka hodnotenia svedeckých výpovedí, s výpoveďou svedkyne M. sa súd vysporiadal v časti týkajúcej sa incidentu z 15.01.2021. Svedok pán J. nebol svedkom žiadnych stretov žalobcov a žalovaného, a teda nebol ani svedkom spôsobilým potvrdiť, že sa tvrdené incidenty stali tak, ako ich žalobcovia opísali. Ak vedomosť mal, túto mal len sprostredkovanú a zdrojom informácií boli žalobcovia (incident z roku 2019, že mal žalovaný sotiť žalobkyňu 2/ mu povedala jeho žena a tej to povedala žalobkyňa 2/). Svedok opisoval, aké nezhody v rámci susedského spoluzitia mala jeho rodina so žalovaným, čím zrejme mala byť osvedčená komplikovanosť susedského spolunažívania so žalovaným, avšak predmetom sporu nie je hodnotenie toho, či sú vzťahy medzi susedmi usporiadané, už vôbec nie vzťah žalovaného k rodine J., ale to, či sa neoprávnené zásahy zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobcom do ich telesnej integrity skutočne stali tak, ako boli opísané. Z jeho svedeckej výpovede však záver, že sa nad rozumné pochybnosti udiali tak, ako opísali žalobcovia, prijať nemožno, nakoľko sa

k nim svedok nevedel vyjadriť. Ak by sa aj udiali nezhody medzi rodinou J. a žalovaným tak, ako ich svedok J. opísal, uvedené samo osebe neindikuje, že žalovaný napádal fyzicky a verbálne žalobcov, resp. porušil súdny zákaz priblíženia k nim, navyše za stavu, keď toto nebolo zistené ani v žiadnom inom skôr prebiehajúcom trestnom alebo priestupkovom konaní. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal proti neúspešným trovy konania v celom rozsahu, a preto má proti neúspešným žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

12. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia 1/ a 2/ v zákonnej lehote odvolanie. Namietali, že podanie žaloby bolo dôvodné a podaným návrhom sa domáhali poskytnutia adekvátnej ochrany proti žalovanému, ktorý bezdôvodne zasahoval do ich práv na ochranu osobnosti- ochranu súkromia, života a zdravia. Uviedli, že okrem situácie zo dňa 15.01.2021 sa to vždy stalo v neprítomnosti svedkov. Incident zo dňa 5.7.2020 sa odohral len v prítomnosti žalobcov a žalovaného a manželka žalovaného bola svedkyňou už len v závere incidentu. Súd má poskytnúť právnu ochranu oprávneným záujmom žalobcov a pri riešení dôkaznej situácie postupoval tak, ako by sa jednalo o trestnoprávne konanie, kedy musí byť s maximálnou mierou istoty dokázané, že sa skutok stal a že ho spáchal žalovaný. To však nie je situácia civilného konania. V civilnom konaní musí žalobca dostatočne osvedčiť, že útok proti právom chránenému záujmu nastal a kto sa ho dopustil. Vo všetkých troch prípadoch nie je dôvodne pochybné, že sa konania opisovaného žalobcami ako aj žalovaným, tento skutočne dopustil. Rozporná je len interpretácia a opis čiastkových dejových línií ich konfliktov. Bolo dôležité vypočúť svedka J., ktorý komplexne opísal, ako poznal žalovaného ako svojho suseda, jeho povahu a správanie. Tento opis korešpondoval s opisom napadnutia žalobkyne žalovaným z leta r. 2019. Namietal sudkyňa, ktorá nevníma s pochopením a porozumením správanie sa žalobkyne ako i závery súdu, že žalobkyňa o okamžitom napadnutí žalovaným nepovedala svojmu manželovi. Takýto postoj súdu k pravdivej výpovedi žalobkyne musí odôvodňovať dôvodnú obavu, že súd nie je schopný poskytnúť adekvátnu ochranu právu žalobkyne na jej ochranu. Zarážajúci je vývin dôkaznej situácie ohľadne napadnutia žalobcov žalovaným dňa 5.7.2020. Nebyť účelového rozhodnutia Okresnej prokuratúry Trenčín o podaní protestu prokurátora proti rozhodnutiu, ktorým bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania priestupku dňa 5.7.2020, musel by súd vynaložiť oveľa väčšie úsilie na to, aby odôvodnil svoje závery ohľadne napadnutia. Súd bol viazaný rozhodnutím o priestupku, pričom mu nič nebránilo v tom, aby sa vysporiadal s tým, ako je možné, že žalovaný sa bezprostredne po jeho spáchaní a to pri prvých kontaktoch s políciou, či správnym orgánom, k jeho spáchaniu priznal. Rovnako súd k incidentu zo dňa 21.9.2020 skonštatoval, že sa nepreukázal neoprávnený zásah žalovaného do telesnej integrity žalobcu. Incident zo dňa 15.1.2021 je už len dokreslením mozaiky príbehu o popretí práva žalobcov na ochranu ich súkromia. Žalobkyňa riadne opísala, ako ich žalovaný pozoroval a potom sa priblížil k žalobkyňi a provokatívne popri nej kráčal. K výpovedi svedkyne M. uviedli, že svedkyňa náhle zmenila výpoveď. Žalovaný sa chcel úmyselne priblížiť k žalobkyňi a aj tak urobil a to na menšiu vzdialenosť, ako mu bolo uložené neodkladným opatrením. Súd namiesto toho, aby vzal do úvahy motiváciu jednotlivých účastníkov konania vypovedať/ nevypovedať pravdu, len formalisticky konštatoval, že žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno a neuveril im. Poukázali na mimosúdnu dohodu, keď žalovaný mal záujem ospravedlniť sa, avšak, pokiaľ žiadali žalobcovia o písomné ospravedlnenie, k tomuto už nedošlo. Žalovaný týmto svoje protiprávne konanie nepriamo priznal. So závermi súdu, že im nemusí poskytnúť ochranu ich práv vo forme zákazu priblíženia sa žalovaného k nim, pretože údajne netrvá nebezpečenstvo, nesúhlasia. Žalobcovia majú dôvodnú obavu, že žalovaný sa chová nepredvídateľne, býva agresívny a preto žiadajú poskytnutie právnej ochrany vo forme zákazu priblíženia sa žalovaného k žalobcom. Konštatovanie súdu, že už dlhšiu dobu žalovaný žalobcov nenapadol a neohrozuje ich má súvis s prebiehajúcim súdnym konaním. Súd nedôvodnosť poskytnutia právnej ochrany žalobcovi odôvodnil aj tým, že skoršie vydané neodkladné opatrenie súdu zakazujúce žalovanému priblížiť sa k žalobcom stratilo platnosť a účinnosť kvôli tomu, že nepodali včas žalobu o ochranu osobnosti. Žalobcovia pre pochybenie ich právneho zástupcu, nezaplatili súdny poplatok, preto súd konanie zastavil. Pokiaľ by súd uveril tvrdeniam žalobcov, svedka J. a prvotnej výpovedi žalovaného o skutku z 5.7.2020 a logickej argumentácii žalobcovi o priebehu všetkých protiprávných úkonov žalovaného, nemal by dôvod žalobu zamietnuť. Žiadali, aby odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. a/, b/ CSP podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP zrušil uznesenie Okresného súdu Trenčín č.k. 15C/16/2021-218 zo dňa 26.5.2022 a vec vrátil na opätovné konanie a nové rozhodnutie.

13. Žalovaný v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že súd prvej inštancie objektívne vyhodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. O tom, že sa mal žalovaný dopustiť nejakého protiprávneho konania voči žalobcom 1/ a 2/ vypovedajú len samotní žalobcovia 1/ a 2/, pričom nenavrholi v konaní vykonanie žiadneho relevantného dôkazu, ktorý by potvrdil ich tvrdenia. Svedkyňa M. potvrdila tvrdenia žalovaného. Svedok J. neuviedol nič, čo by preukazovalo tvrdenie žalobcov 1/ a 2/. V priestupkovom konaní- sp. zn. OU-TN-OVVS2-2020/07522-002 sa po zrušení rozhodnutia nepodarilo preukázať, že došlo k spáchaniu protiprávneho konania. Poškodený bol skôr žalovaný, nakoľko sa bránil zo strany žalobcu 1/, ktorý mal v ruke kladivo. V rámci mimosúdnych rokovaní mal žalovaný záujem vydiskutovať si vzniknuté problémy, nemal záujem ospravedlniť sa, nakoľko sa žiadneho protiprávneho konania voči žalobcom 1/ a 2/ nedopustil. S názorom súdu prvej inštancie, že nebola preukázaná existencia neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobcov 1/ a 2/ a taktiež nie je možné prijať záver, že reálne môže dôjsť zo strany žalovaného k protiprávnemu zásahu v budúcnosti, sa v celom rozsahu stotožňuje. Žalobcovia 1/ a 2/ svoje tvrdenia nepreukázali. V priebehu konania došlo k narušeniu hodnovernosti výpovedí žalobcov 1/ a 2/, keď títo v rozpore s výpoveďou svedkyne M. tvrdili, že sa žalovaný priblížil k žalobkyni 2/ na vzdialenosť menšiu ako 5m a mal sa správať vulgárne. Žiadny dôkaz, s výnimkou výpovedí žalobcov 1/ a 2/, nepreukázal ani len čiastočne neoprávnený zásah do ich práv na ochranu osobnosti. Ani v trestných, resp. v priestupkových konaniach sa nepodarilo preukázať, že by k nejakému protiprávnemu konaniu zo strany žalovaného došlo. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je zákonné a bez akýchkoľvek nedostatkov. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie podľa § 387 CSP ako vecne správne potvrdil.

14. Žalobcovia 1/ a 2/ v písomne podanom vyjadrení uviedli, že podanie žaloby je dôvodné, keď žalovaný v rozpore s ich právami bezdôvodne zasahoval do ich práv na ochranu osobnosti- ochranu súkromia, života a zdravia. Žalobcovia opísali jednotlivé konania, ktorých sa dopustil žalovaný, rozporná je len interpretácia. Súd vyhodnotil dôkazy zaujato a jednostranne. Po napadnutí to bol vždy žalobca, ktorý ohlásil útok, pričom po jednom útoku došlo aj k lekárskeму ošetreniu žalobcu. Žalovaný i napriek zákazu priblíženia tento nerešpektoval s výhovorkou, že žalobkyňu nespoznal. Súd sa nezaoberal tým, prečo po podaní žaloby vyvolal žalovaný stretnutie. Jediným dôvodom, prečo k ospravedlneniu nedošlo bolo to, že žalobcovia chceli, aby sa žalovaný písomne ospravedlnil. Po vzhliadnutí a detailnom prečítaní výpovedí je zrejmé, že to bol žalovaný, ktorý neustále fyzicky ako aj psychicky napádal žalovaných. Žalobcovia navrhli, aby odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. a/,b/ CSP z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na opätovné konanie a rozhodnutie.

15. Žalovaný v písomne podanom vyjadrení uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojich vyjadrení. Poukázal na vyjadrenia v rozsudku, str. 12 riadok 25-26, kde je uvedené: „Odsotenie bolo realizované v úmysle zabránenia možného hroziaceho zranenia kladivom, z ktorého mal žalovaný strach“, z čoho možno jednoznačne vyvodiť, že sa žalovaný bránil útoku žalobcu. Svedkyňa p. M. sa ospravedlňovala za to, že ich deti ničili bunker a spýtala sa, či ho majú opraviť. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní nemal inú možnosť ako všetky žalobné nároky ako nedôvodné zamietnuť, lebo žiadny vykonaný dôkaz, s výnimkou samotných výpovedí žalobcov 1/-2/- manželov, nepreukázal ani len čiastočne neoprávnený zásah do ich práva na ochranu osobnosti. Taktiež ani v trestných, resp. priestupkových konaniach, ktoré boli oboznámené v rámci súdneho konania, sa nepodarilo preukázať, že by k nejakému protiprávnemu konaniu zo strany žalovaného došlo. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 CSP ako vecne správne potvrdil. V ďalšom vyjadrení zo dňa 26.07.2023 uviedol, že pokiaľ žalobcovia 1/ a 2/ žiadajú polygrafické vyšetrenie, poukázal na ust. §154 CSP, zákonnú koncentráciu konania, keď prostriedky procesného útoku a procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovane končí, pričom sa v danom prípade nejedná o novoty v odvolacom konaní podľa § 366 CSP. Polygrafické vyšetrenie na detektore lži nemožno v civilnom procese použiť ako dôkaz. Navrhol napadnutý rozsudok podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdiť.

16. Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení zo dňa 11.11.2022 uviedli, že je jasný rozdiel medzi pojmami „bránil útoku žalobcov“ a „úmyslu zabránenia možného hroziaceho zranenia“. V danom prípade žiadny fyzický útok zo strany žalobcu 1/ nenastal a nie je možné obhajovať útok žalovaného na žalobcu 1/. Podstatou incidentu, kde bola prítomná svedkyňa p. M. bol fakt, že aj napriek zákazu priblíženia žalovaného k žalobcom, nemal žalovaný opäť problém vygenerovať konfliktnú, pre žalobkyňu 2/ veľmi

nepríjemnú situáciu. Zákaz priblíženia žalovaný ignoroval. Žalobcovia 1/ a 2/ navrhli, aby bol žalovaný ako aj žalobcovia 1/ a 2/ podrobený polygrafickému vyšetreniu na detektore lži. Takýmto spôsobom chcú žalobcovia 1/ a 2/ indikovať opätovné konanie, ktoré by viedlo k logicky správny záverom. Na podanom odvolaní trvajú a žiadajú napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na opätovné konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom vyjadrení zo dňa 17.8.2023 žalobcovia 1/ a 2/ uviedli, že návrh na polygrafické vyšetrenie podali v odvolaní dňa 11.1.2021. Snaha žalovaného vyhnúť sa takémuto dôkaznému prostriedku svedčí o tom, že žalovaný vie, že zavádza, nevypovedá pravdu a bojí sa odhalenia. Nevykonanie takéhoto dôkazu by žalobcovia považovali za prípad odopretia spravodlivosti. Súd nevnímal vážnosť a citlivosť situácie, najmä pri napadnutí žalobkyne žalovaným. Žalobcovia majú dôvodnú obavu, že žalovaný sa chová nepredvídateľne, býva agresívny, čo už opakovane na sebe pocítili a preto sa dožadujú ochrany. Žalovaný žalobcov už dlhšiu dobu nenapadol, neohrozuje ich, čo je však spôsobené prebiehajúcim súdnym konaním.

17. Ďalšie vyjadrenia strany sporu nepodali.

18. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

19. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie v napadnutej časti a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcov 1/a 2/ dodáva nasledovné:

20. Žalobcovia 1/ a 2/ v odvolaní uviedli, že rozhodnutie napádajú z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie).

21. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností vo svetle uplatnených odvolacích dôvodov, odvolací súd dospel k záveru, že tieto nie sú spôsobilé k odlišnému, v prospech žalobcov 1/ a 2/ vydanému rozhodnutiu.

22. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti primárne posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady v konkrétnosti ani odvolateľka netvrdila. V odvolaní síce uvádza, že uplatňuje tiež dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP (citujúc jeho znenie), neuvádza však žiadne skutočnosti, ktoré by indikovali k jeho naplneniu.

23. Následne sa odvolací súd venoval ťažiskovým námietkam žalobcov 1/ a 2/, prostredníctvom ktorých (posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu) namieta nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), v konkrétnosti namietajúc, že žalovaný zasahoval do ich práva na ochranu osobnosti- ochranu súkromia, života a zdravia, keď dostatočne osvedčili útoky žalovaného.

24. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia

dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

25. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

26. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcov 1/ a 2 / vyhodnotil odvolací súd ako nespôsobilé k záveru o vecnej nesprávnosti napadnutého rozhodnutia.

27. Súd prvej inštancie v konaní posudzoval tri uplatnené nároky žalobcov 1/ a 2/ a to uloženie zákazu žalovanému nepribližovať sa k žalobcom 1/ a 2/ na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, okrem účasti na procesných úkonoch súdu, resp. orgánov činných v trestnom konaní alebo iných orgánov verejnej moci, písomné ospravedlnenie ako i náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur. Vo vzťahu k jednotlivým nárokom ako i ku konkrétnemu incidentu zo dňa 5.7.2020, zo dňa 21.9.2020, zo dňa 15.1.2021 súd prvej inštancie uzavrel, že nebola preukázaná existencia neoprávnených zásahov žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobcov a nie je možné prijať záver, že je tu obava, že reálne môžu nastať takéto zásahy žalovaného v budúcnosti, preto nie je možné uložiť žalovanému povinnosť ospravedlniť sa ako i priznať náhradu nemajetkovej ujmy.

28. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

29. Podľa § 13 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

30. Fyzická osoba má vychádzajúc z ust. § 11 Občianskeho zákonníka právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, a aby jej bolo poskytnuté primerané zadostučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

31. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je konanie, neoprávnene smerujúce proti osobnej a mravnej integrite fyzickej osoby, ktoré je objektívne spôsobilé nepriaznivo zasiahnuť niektorú zo zložiek osobnosti fyzickej osoby. K zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby môže dôjsť o.i. tiež slovom a písmom a v rámci nich nepravdivými tvrdeniami.

32. V konaní o nároku na ochranu osobnostných práv, znášajú dôkazné bremeno predovšetkým žalobcovia 1/ a 2/ , ktorí musia preukázať existenciu tvrdeného neoprávneného zásahu, teda spôsobilého k vzniku ujmy na ich osobnostných právach, k naplneniu čoho v konkrétnostiach danej veci však podľa názoru odvolacieho súdu, ktorý je zhodný s názorom súdu prvej inštancie, nedošlo.

33. K náležitej argumentácii súdu prvej inštancie a námietkam žalobcov v odvolaní, ktoré boli v podstate len zopakovaním a celkovou rekapituláciou ich tvrdení v konaní pred súdom prvej inštancie,

odvolací súd zdôrazňuje, že esenciálnou zákonnou hmotnoprávnou podmienkou pre vznik osobitných občianskoprávných sankcií v zmysle ust. § 13 Občianskeho zákonníka, je objektívna spôsobilosť zásahu vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo čo aj len ohrození osobnosti fyzickej osoby. Tento znak je daný, ak zásah do telesnej a duševnej integrity je v konkrétnom prípade so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, objektívne spôsobilý ohroziť uvedené chránené hodnoty ľudskej osobnosti. Pri konštrukcii, ktorá bola zvolená v ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, nie je významná subjektívna stránka, teda to, ako určitá fyzická osoba zo svojich subjektívnych hľadísk vníma určité konanie a jeho dôsledky.

34. V konaní na ochranu osobnosti majú žalobcovia 1/ a 2/ bremeno tvrdenia v tom, že žalovaný zasiahol do ich osobnosti a že zásah bol objektívne spôsobilý privodiť im ujmu na chránených osobnostných právach, pokiaľ sa domáhajú aj nemajetkovej ujmy, musia v rámci svojich tvrdení uviesť, aká ujma im vznikla. Z tohto bremena tvrdenia pre žalobcov vyplýva dôkazné bremeno preukázať skutočnosti svedčiace o existencii zásahu, v prípade, že sa domáhajú aj náhrady nemajetkovej ujmy, musia na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu. Len ak sú tieto skutočnosti preukázané, môže súd konštatovať, že žalobcovia uniesli bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť do zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

35. Základnou povinnosťou žalobcu v civilnom súdnom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je zároveň povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Treba zdôrazniť, že obsah dôkaznej povinnosti, ako povinnosti označiť a predložiť dôkazy, nie je totožný s pojmom dôkazného bremena. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane stav tzv. objektívnej neistoty nazývaný aj „non liquet“ („nie je jasné“), ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom, pretože výsledky vykonaného dokazovania neďávajú súdu podklad pre prijatie záveru či už o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany sporu, prípadne je tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazov alebo situáciou, kedy sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze. Ide v podstate o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech (L. I., Dukazní břemeno v civilním soudním řízení, 1.vydání, Brno, Masarykova Univerzita v Brně, 1995). Pokiaľ ale súd na základe vykonaných dôkazov zistí skutkový stav a v rámci voľnej úvahy dospeje k záveru o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany v spore, rozhodne vo veci samej na základe zisteného skutkového stavu, t.j. neuplatnia sa pravidlá dôkazného bremena.

36. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Odvolací súd má za to, že žalobcovia 1/ a 2/ v konaní neunesli dôkazné bremeno vo vzťahu k celému uplatnenému nároku.

37. Súd prvej inštancie, za aplikácie ust. § 217 ods. 1 CSP, keď pre je pre súd rozhodný deň vyhlásenia rozsudku, správne skonštatoval, že je potrebné preukázať, že v čase vyhlásenia rozsudku dochádza konaním žalovaného k neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcov, resp. aj v prípade, že nedochádza v čase vyhlásenia rozsudku konaním žalovaného k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov, je možné žalobe vyhovieť, avšak jedine za predpokladu, že je preukázané, že reálne hrozí takýto neoprávnený zásah, či jeho opakovanie.

38. Žalobcovia opísali niekoľko stretov, ktoré súd prvej inštancie podrobil súdnemu prieskumu a vyvodil správne závery. Podľa názoru žalobcov 1/ a 2/, k prvému stretu došlo v lete 2019 medzi žalobkyňou 2/ a žalovaným, kedy žalovaný mal žalobkyňu 2/ vo vchode bytového domu bezdôvodne sotiť so slovami: „kto mi to dokáže“. Žalovaný skutok poprel, pričom sami žalobcovia 1/ a 2/ uviedli, že útok nevedia preukázať, preto závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k tomuto incident, že žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali neoprávnený zásah žalovaného po práva žalobkyne 2/, je správny. Žalobcovia 1/ a

2/ k tomuto incidentu v podanom odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti, len skonštatovali, že okrem situácie zo dňa 15.1.2021, sa tak vždy stalo v neprítomnosti svedkov. Je bez významu poukaz žalobcov 1/ a 2/ na postoj súdu v konaní a vnímanie s pochopením a porozumením, so zdôraznením pravdivosti výpovede žalobkyne 2/, keď náš právny poriadok takéto prostriedky procesnej obrany či útoku nepozná. Pokiaľ žalobcovia 1/ a 2/ namietajú závery súdu prvej inštancie, že žalobkyňa 2/ tento skutok ihneď, ako sa stal, neoznámila, odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie sú správne. Žalovaný daný skutok medzi žalobkyňou 2/ a žalovaným, popiera, pričom priamy svedok jeho vzniku a celého priebehu nie je. Iné dôkazy žalobcovia 1/ a 2/ na preukázanie tvrdení žalobkyne 2/ nenavrhl. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenia povinnosti tvrdenia a dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom spočíva na tej-ktorej strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Keďže súd vychádza len zo skutočností tvrdných žalobkyňou 2/ a vykonáva len tie dôkazy, ktoré navrhla, bolo na žalobkyňu 2/, na akých skutočnostiach odôvodňovala uplatňovaný nárok a tiež bolo vecou racionálneho posúdenia žalobkyne 2/, či ňou tvrdené skutočnosti sú postačujúce a to vo vedomí, že nesprávne zvolená argumentácia, či pasivita jej môže priniesť negatívne dôsledky v spore, k naplneniu čoho aj došlo v posudzovanej veci vo vzťahu k uvedenému incident, v podobe na jej neprospech v tejto časti vydaného rozhodnutia. Bez právneho významu je námietka odvolateľov poukazom na výsluch svedka J., ktorý by opísal, ako poznal žalovaného, keď bolo na žalobkyňu 2/, aby preukázala tvrdené skutkové okolnosti. Spornou teda zostala pre uplatnený nárok ťažisková skutočnosť, či žalovaný napadol žalobkyňu 2/, keďže od tejto skutočnosti odvodzuje žalobkyňa 2/ zásah do jej osobnostných práv. Jediným argumentom žalobkyne 2/ je kritika súdneho rozhodnutia s odôvodnením, že žalobkyňa 2/ poskytla súdu pravdivú výpoveď a súd nie je schopný poskytnúť adekvátnu ochranu práva žalobkyne 2/. Žalobkyňa 2/ nepreukázala svoje tvrdenia, keď svedkom incident nebola žiadna ďalšia osoba, preto tvrdenia žalobkyne 2/ zostali len v rovine ničím nepodložených tvrdení.

39. Žalobcovia následne zotrvali na posúdení ďalšieho incident a to zo dňa 5.7.2020. Ako vyplýva z rozhodnutia - rozkazu Okresného úradu Trenčín, odborom všeobecnej vnútornej správy č. OU-TN-OVVS2-2020/027522-002, PK 578/2020 zo dňa 11.09.2020, žalovaný bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mal dopustiť hrubým správaním tak, že dňa 05.07.2020 na adrese G., F. XXXX/XX dvakrát sotil žalobcu 1/ z dôvodu, že v byte, vedľa ktorého bývajú na uvedenej adrese, búchal kladivom, za čo mu bola uložená sankcia - pokarhanie. Proti uvedenému rozhodnutiu bol podaný protest prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 02.12.2021. Protestu prokurátora bolo vyhovené rozhodnutím Okresného úradu Trenčín, odborom všeobecnej vnútornej správy č. OU-TN-OVVS2-2021/036514-007 zo dňa 21.12.2021 tak, že mu bolo vyhovené a rozhodnutie bolo zrušené. V tejto priestupkovej veci bolo vydané opakované rozhodnutie zo dňa 25.03.2022, ktorým bolo priestupkové konanie žalovaného, podľa ktorého mal dňa 05.07.2020 asi o 20,30 hod na adrese G., F. XXXX/XX dvakrát sotiť rukami žalobcu 1/ a vulgárne mu nadávať, že je "kokot jeden vyjebaný", zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané. V odôvodnení sa uvádza, že žalovaný sa priznal, že dvakrát sotil žalobcu 1/, nakoľko tento držal v ruke kladivo a cítil sa byť ohrozený a ohrozenie pociťoval aj voči svojej manželke, a preto zo sebaobrany a obrany manželky dvakrát žalobcu 1/ sotil. Poprel však akékoľvek vulgarizmy. Správny orgán po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný síce dvakrát sotil žalobcu 1/, ale s úmyslom sebaobrany a nie s úmyslom fyzicky žalobcovi 1/ ublížiť a nepodarilo sa preukázať, že by mu vulgárne nadával. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.04.2022. Žalobcovia podali dňa 16.05.2022 podnet na preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia, ktorý nebol ku dňu rozhodnutia súdu vybavený. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie vydané v priestupkovom konaní je právoplatne skončené, ktorým je súd viazaný. V danom prípade bolo priestupkové konanie zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku nebolo žalovanému ako obvinenému, preukázané. Tvrdenia žalobcu 1/, že žalovaný žalobcovi 1/ vulgárne nadával, preukázané neboli. Súd prvej inštancie správne uviedol, že vulgárne prejavy žalovaného preukázané neboli, neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov zistený nebol. Odvolací súd poukazuje na postoj žalovaného pred správnym orgánom, keď žalovaný sám vypovedal, že žalobca 1/ v ruke držal kladivo a odsotenie žalovaný vykonal s úmyslom sebaobrany a nie v úmysle žalobcovi 1/ fyzicky ublížiť, preto závery súdu prvej inštancie, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov nedošlo, vzhľadom na charakter, závažnosť konania žalovaného a situáciu, v ktorej sa žalovaný ocitol, sú správne.

40. Žalobcovia 1/ a 2/ tvrdili, že rovnako dňa 21.9.2020 mal žalovaný žalobcu 1/ pri strete udrieť do brucha. V danom prípade však k neoprávnenému zásahu do práv žalobcu 1/ nedošlo, keď žalobca 1/ tvrdené skutočnosti nepreukázal, neunesol dôkazné bremeno. Svedkom tvrdeného incidentu nebola žiadna iná osoba a žalobca 1/ na preukázanie svojich tvrdení nenavrhol žiadne dôkazy za situácie, že každá strana sporu popisovala danú udalosť protichodne. Žalobca 1/ neunesol dôkazné bremeno, ktoré nemôže prenášať na žalovaného.

41. Súd prvej inštancie správne posúdil aj incident zo dňa 15.1.2021, kedy, podľa tvrdení žalobcov, žalovaný porušil zákaz priblíženia sa k žalobkyni 2/ s uvedením, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali, že žalovaný predmetný zákaz porušil. V konaní bola vypočutá svedkyňa M., ktorá tvrdenia žalobcov svojou svedeckou výpoveďou vyvrátila. Ani spochybnenie tejto svedeckej výpovede s vlastnou interpretáciou udalosti žalobcami bez ďalšieho nezakladá, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov konaním žalovaného.

42. Námitka žalobcov, že v civilnom konaní nemusí byť s maximálnou mierou istoty preukázané, že sa skutok stal a že ho spáchal žalovaný, pričom stačí len osvedčiť, že útok proti právom chránenému záujmu nastal a kto sa ho dopustil, pričom vo všetkých troch prípadoch nie je dôvodne pochybné, že sa konania opisovaného žalobcami ako aj žalovaným, tento skutočne dopustil, nie je dôvodná. Žalobcovia v konaní neunesli dôkazné bremeno tak, ako to správne uzavrel súd prvej inštancie a na ktorú skutočnosť poukázal aj odvolací súd, podrobne v bodoch 34.-36.svojho rozhodnutia, od ktorých záverov sa nemieni odkloniť. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Záverom odvolací súd uvádza, že námitka žalobcov poukazom na mimosúdnu dohodu a úmysel žalovaného ospravedlniť sa, nie je dôvodná a nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia.

43. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

44. Opravný prostriedok s právom tzv. novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. O žiadny z uvedených prípadov v súdnej veci nejde. V ostatných prípadoch prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní. Ustanovenie § 366 CSP vychádza zo zásady koncentrácie konania podľa § 153 a § 154 CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

45. Žalobcovia 1/ a 2/ v podanom odvolaní navrhli, aby bol žalovaný ako aj žalobcovia 1/ a 2/ podrobení polygrafickému vyšetreniu na detektore lži s odôvodnením, že chcú indikovať opätovné konanie, ktoré by viedlo k logicky správnym záverom. Žalobcovia navrhli vykonanie tohto dôkazu až v odvolacom konaní, jedná sa o tzv. novoty v odvolacom konaní, ktoré možno použiť len vtedy

ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie /§ 366 CSP/. Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalobcov 1/ a 2/ v odvolacom konaní. Novo použité skutkové tvrdenia žalobcov 1/ a 2/ sa netýkajú procesných podmienok /medzi ktoré patria napríklad právomoc súdu, príslušnosť súdu, neexistencia prekážky začatého konania (litispendencie), neexistencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci (rei iudicatae), spôsobilosti strany samostatne konať pred súdom (procesná spôsobilosť) a podobne/, netýkajú sa vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu a nejde ani o situáciu, kedy ich žalovaný bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu, keď neboli zistené podmienky na pripustenie novôt v odvolacom konaní, odvolací súd na návrh žalobcov 1/ a 2/ na vykonanie polygrafického vyšetrenia na detektore lži, pri svojom rozhodovaní neprihliadal.

46. Odvolací súd uvádza, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku o veci samej. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu. Za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Práve z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie a s ktorými sa stotožňuje za situácie žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov.

47. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako aj súvisiaci výrok o trovách konania, podľa § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správny potvrdil.

48. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

49. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

50. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

51. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému odvolací súd priznal proti žalobcom 1/ a 2 / nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

52. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).